

Door Lars Meijer

RAY LAMONTAGNE GEEN EGO, GEEN BULLSHIT

NADAT HIJ EERDER DIT JAAR VOOR EEN VOL TIVOLI STOND EN TWEE KEER PARADISO UITVERKOCHT, IS DE INGETOGEN AMERIKAANSE ZANGER RAY LAMONTAGNE (35) VOLGENDE WEEK TERUG IN ONZE HOOFDSTAD.

Nashville, oktober 2008. Singer-songwriter Ray LaMontagne speelt in een uitverkocht

Ryman Auditorium, een van de oudste zalen van Amerika, beroemd om de akoestiek en de *Grand Ole Opry*, de wekelijkse televisie-uitzendingen over country. 'We love you Ray,' wordt er gegild vanuit het publiek. Ray reageert niet, maar speelt stoïcijns het volgende liedje. Een paar maanden later staat hij in de mooiste zaal van Europa: Paradiso. Weer veel gegil, weer geen reactie van Ray.

Het Ray-virus is met de komst van zijn derde album *Gossip in the Grain* overgeslagen naar de andere kant van de oceaan, maar Ray LaMontagne blijft nuchter en reageert schichtig. 'Het is leuk, erg leuk zelfs als

mensen zo uitbundig reageren en alle puzzelstukjes in elkaar vallen. Maar ik ben vaak zo in mezelf gekeerd, dat ik de dingen die om mij heen gebeuren, niet opsla. Ik ben ergens anders op dat moment. Als mensen denken dat het arrogantie is, dan is dat hun probleem.

'Als ik zelf naar concerten ga, dan wil ik de artiest ook niet horen praten. Ik wil niet weten waarom en voor wie ze 't liedje hebben geschreven. De magie wordt daardoor verbroken.

ZELFVERZEKERD

'Elke avond spelen wij alsof het onze laatste avond is, alles staat op het spel. Ik neem het erg serieus. Je kunt me dat kwalijk nemen, maar het is nou eenmaal zo. Het is geen arrogantie, maar toewijding en focus.' Je zult LaMontagne daarom ook niet op festivals zien. 'Ik

heb een omgeving nodig waar ik grip op kan hebben. Het geluid, het licht, daar moet ik persoonlijk controle over hebben. Pas dan voel ik dat ik de liedjes op de juiste manier

**'ELKE AVOND
SPELEN WIJ
ALSOF HET
ONZE LAATSTE
AVOND IS'**

kan brengen. Op festivals word je het podium op gesmeten. Je weet niet hoe het geluid is en wanneer je nou precies moet spelen. Daar word ik onrustig van. Ik ben er voorlopig nog niet klaar voor.'

De Amerikaan is op *Gossip*

in the Grain zelfverzekerder geworden. 'Op de eerste twee platen was ik erg voorzichtig met welke liedjes ik wilde opnemen. Die eerste twee platen zijn erg belangrijk, je moet je beste beentje voor zetten. Maar met deze plaat kon ik een andere kant van mezelf laten zien.' Die voorzichtigheid heeft zijn vruchten afgeworpen, want via mond-tot-mondreclame bereikte zijn muziek een groot publiek. 'Mensen kijken recht door bullshit heen. Ik heb het geluk dat mijn muziek communiceert met mensen.

En dat komt omdat het gepresenteerd wordt op een eerlijke manier. Er zit geen ego achter, geen imago. Het had ook niet kunnen werken. Ik had nu net zo goed meubels kunnen maken in plaats van muziek.' ■

Reageren? reactie@revu.nl